

[Socialministeren.]

sidstnævnte Lov var det imidlertid en Forudsætning, at Spørgsmaalet om Ydelserne til Militærinvaliderne, der er fastsat efter lignende Principper som de, der ligger til Grund for Ulykkesforsikringsloven, blev optaget til Revision, saa snart man havde Klarhed over Ulykkesforsikringslovens fremtidige Sæts. Dette Spørgsmaal er nu afgjort ved Lov Nr. 113 af 23. Marts 1948 om Ændringer i Ulykkesforsikringsloven, og det foreliggende Lovforslag tager derfor Sigte paa i Lighed med Ændringerne i Ulykkesforsikringsloven at gennemføre en Regulering af Ydelserne til Militærinvaliderne.

Idet jeg i øvrigt henviser til Bemærkningerne til Lovforslaget, skal jeg kun her nævne, at Aarslønnens Maksimum for Militærinvaliderne foreslaas forhøjet til 7 000 Kr., medens Maksimum efter Ulykkesforsikringsloven nu er 5 000 Kr. Det højere Maksimumsbeløb til Militærinvaliderne hænger sammen med, at disse har paadraget sig Invaliditeten eller Sygdommen under Udøvelse af den tvungne Værnepligt, og Ydelserne har derfor ligget en Del højere.

Det er endvidere foreslaaet at gennemføre en automatisk Regulering af Ydelserne, der ganske svarer til den automatiske Regulering, der nu er gennemført for Ulykkesforsikringslovens Sæts.

Skæringsdagen for de nye Sætsers Anvendelse er paa tilsvarende Maade som i Ulykkesforsikringsloven og i Overensstemmelse med de Forhandlinger, der i Februar 1947 blev ført med det af Landstinget til Behandling af Forslag til Lov af 25. Marts 1947 om Forlængelse for Finansaaret 1947—48 af Lov Nr. 172 af 30. Marts 1946 om Ændring i Militærinvalideloven nedsatte Udvalg, foreslaaet fastsat til den 1. April 1947.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 659 af 22. December 1919 om Invalidforsørgelse*, hvis Bestemmelser kommer til Anvendelse paa indkaldte værnepligtige, der er kommet til Skade under Militærtjeneste før den 1. April 1934. Idet jeg ogsaa her henviser til Bemærkningerne til Lovforslaget, skal jeg kun nævne, at Hjemmelen til de Reguleringer, der hidtil har fundet Sted for denne Gruppe Invalid, hidtil er tilvejebragt ved de aarlige Finanslove, men at Regeringen har anset det for rettest, at Hjemmel fremtidig tilvejebringes ved Lov paa tilsvarende Maade som for de Militærinvalid, der er kommet til Skade efter den 1. April 1934.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Gennemførelse af Konvention mellem Danmark, Norge og Sverige om Anerkendelse og Fuldbyrkelse af Domme i Straffesager.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 6283; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 992).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Ingeborg Hansen: Det Lovforslag, der foreligger til Behandling her, gaar i al Korthed ud paa, at Regeringen bemyndiges til ved kgl. Anordning at sætte Bestemmelserne i en Konvention i Kraft, som den 8. Marts 1948 er indgaaet mellem Danmark, Norge og Sverige om Anerkendelse og Fuldbyrkelse af Domme i Straffesager, og at give Regeringen Bemyndigelse til at fastsætte de nødvendige Regler til Gennemførelse af Konventionen.

Den Konvention, som Lovforslaget tager Sigte paa, er Resultatet af et Samarbejde mellem Repræsentanter for de nævnte tre nordiske Riger med det Formaal at imødekomme et Ønske om at faa Adgang til i alle tre Lande at kunne fuldbyrde Straffedomme, der afsiges i det ene Land. Det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, at man har været inde paa Tanken om en meget videre Adgang til gensidig Fuldbyrkelse af Straffedomme, end den Konvention, der her er Tale om, giver Ret til, men Tanken har maattet opgives i hvert Fald for Tiden. Dels er Formerne for Frihedsstraf i de tre nordiske Lande saa forskellige, at en Omregning fra det ene Lands Form til det andet Lands vilde støde paa betydelige Vanskeligheder, dels er Sverige for Tiden ved at reformere sit Straffesystem, og under en saadan Reformering vilde man anse det for upraktisk at gennemføre Forholdsregler, der sandsynligvis maatte ændres, naar Reformeringen var tilendebragt. Man er saa blevet enig om som et Led i det fællesnordiske Samarbejde paa Retsvæsenets Omraade at indgaa en Konvention, der kun omhandler den økonomiske Side af Straffedommes Fuldbyrkelse, det vil sige Bøder, Konfiskation og Sagsomkostninger, og som endvidere medtager Beslaglæggelse af Formue, hvorved søges sikret Bøder, Konfiskation og Sagsomkostninger og desuden idømte Erstatningsbeløb.